

Francesc Pérez i Moragon

Reconéixer una veritat

No era un home públic, d'aquells que ixen cada dia als diaris, però ara, quan ha mort, ha aconseguit una rara unanimitat en els elogis de la premsa, fins i tot d'algun periòdic que es troba ben lluny de la seua manera de pensar i que ha hagut de reconéixer que Santiago Ninet, català del Principat i catalanista, havia lluitat per la cultura del país. ¿Un miracle necrològic? No, el reconeixement d'una veritat. Santiago Ninet, en efecte, havia lluitat per la cultura del país, i això l'havia col·locat, sense que ell ho volgués, home de diàleg afable com era, en el lloc diametralment oposat al d'aquests que ara no li regatejaven les flors verbals pòstumes. Val a dir que potser ell hauria estat el primer sorprès de rebre-les.

Nascut a Sabadell el 1924, Santiago Ninet i Casasnovas havia viscut a la ciutat de València, sense interrupció, des del 1939. Era un alt funcionari de la diputació provincial. Ocupava el càrrec de cap de la secció d'hisenda i la secretaria particular del president, Antoni Asuncion. Durant el règim pre-autonòmic, tan carregat d'expectatives, fou cap del gabinet de la presidència, amb el president Josep-Lluís Albinyana.

Tot plegat el defineix com un servidor de la cosa pública i, val a dir-ho, un servidor enormement eficaç, que coneixia bé els secrets de l'administració i, per tant, com trobar-hi les dreceres més adequades perquè els problemes es resolguessen amb facilitat, sense els burocratismes clàssics.

Però, a més, Ninet fou un ciutadà dels Països Catalans en exercici permanent. D'una banda, treballà molts anys perquè la gent del Principat resident a València hi tingués un lloc on reunir-se, amb una bona biblioteca i activitats de tot tipus. La Casa de Catalunya, de la qual fou president fou, gràcies a ell i a homes com ell, un centre cívic amb presència plena en la vida de la ciutat. Si més no, fins que l'onada d'irracionalitat anticatalana envai el carrer i el local hagué de sofrir trencades de vidres i altres atemptats menors però molt significatius. Algun dia caldrà explicar que a València, durant molts anys, cada diumenge es ballaven sardanes

en jardins públics (darrerament als del Parterre, que després esdevingué lloc de reunió dominical dels *blaveros*) sense que ningú hi tingués res a dir. Coses que passen.

Però alhora, Ninet, que tenia una passió irrenunciada per la llengua i per la cultura del país, s'integrà en activitats locals. Fou un dels suports de la Llibreria Tres i Quatre, creada en 1968 i que ha jugat un paper decisiu en la difusió del llibre en català ací baix. Fou també membre fundador d'Acció Cultural del País Valencià (1977).

Políticament, participà en les activitats del Partit Socialista Valencià, en la dècada de 1960 i, després, en les del Partit Socialista del País Valencià. Jo el recorde, també, en reunions obertes d'Unió Democràtica del Poble Valencià, allà pel 1966, i en alguna sessió amb gent d'Unió Democràtica de Catalunya que venia a València (Coll i Alentorn, Llibert Cuatrecasas, Ferran Camps...).

Ninet era un home cordial, simpàtic, de tracte fàcil i probablement (recordem els càrrecs administratius que ocupà) amb molta mà esquerra. Em semblà sempre un home optimista, malgrat que sovint no hi havia motius per a ser-ho tant. Com va dir l'editor d'EL TEMPS, Eliseu Climent en l'enterrament, «Ninet sabia posar bona cara als vents contraris». I afegia, amb paraules que vull reproduir: «ara li diem adéu. Sempre més serà, per a tots nosaltres, un company en el record, la memòria d'un home profundament bo i dialogant (...) enyorarem cada dia el seu treball solidari i la seua capacitat de consell i d'ajuda».

Alguna vegada havien de ser certs els elogis fúnebres. Els que ha rebut Santiago Ninet se'ls havia ben guanyat. □

Com hauran comprovat els nostres lectors que compren EL TEMPS als quioscos, aquest número duu ja l'increment corresponent a l'IVA. Fem constar, igualment, que les subscripcions que vençeran a partir d'ara contemplaran el mateix augment.